

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenskim pisateljem!

Upravni odbor „Narodne Tiskarne“ razpisuje **dvoje daril**: prvo za štiri, drugo za dva cekina za najboljša **podlistka** za „Slovenski Narod“. Podlistek mora vsaj toli obsežen biti, da se tiska v treh številkah „Slovenskega Naroda“. Pisatelj si lahko izbere vsakojako gradivo, tudi povestno ali novelistično. Znan slovenski pisatelj bode na našo prošnjo razsojeval, kateri podlistek ima dobiti prvo, kateri drugo darilo. Za neobdarovane, a v „Slovenskem Narodu“ tiskane podlistke plačala se bode pisateljem primerna nagrada.

Gg. pisatelji naj pošljejo svoje spise do **konca marca t. l.** brez podpisa upravnemu odboru, svoje ime pa naj prilože v zapечатem zavitku.

V Ljubljani 24. febr. 1884.

Upravni odbor „Narodne Tiskarne“.

V Ljubljani 26. februarja.

Dan na dan čujemo od strani levičnjakov in čitamo v raznih njih glasilih, da je nemštvo v Avstriji v nevarnosti, da se Nemci zatirajo, da narašča slovanstva visoka plima, ki bode poplavlila vse nemštvo, vso kulturo v brezkraino morje barbarstva in kar je več jednacihi fraz. In kakor bi ti, kakor bolestni, tako izmišljeni kriki še ne bili dovolj, vidimo lastnega rodu sinove, ki k tej lažnjivej zgradbi nosijo drage volje svojega samolja apno, hoteč s tem pomagati zatiranemu germanstvu in lastnej koketnosti.

Da so vsi ti pojavi kakor nemško-židovskih listov, tako tudi nekaterih naših ljudij — katerih je pa le pičlo število — brez temelja, o tem je osvedočen vsakdo izmed nas, kajti nemščina ima v Cislitaviji toliko veljavo, toliko razširjenost, da o njenem zatiranju niti govoriti ni možno. — Oglejmo si le nekatera fakta. S cesarskim patentom z dne 1. januarja 1860 zaukazalo se je, da ima izhajati državni zakonik le v nemškem jeziku; nemški jezik proglasil se je takrat jedino avtentičnim. Ko se je napravila pogodba z Ogersko, proglasila se je v do-

tičnih avstrijskih kakor tudi ogerskih zakonih nemščina poslovnim jezikom avstrijskih delegacij. V dogovorih z Ogersko se je z zakonom z dne 27. julija 1878 v zlasti glede privilegij avstro-ogerske banke nemščina priznala poslovnim jezikom za avstrijsko državno polovico. Državne obreznice izdajajo se izključljivo v nemškem, bankovci samo v nemškem in madjarskem jeziku. Državne pogodbe sklepajo se v nemškem, ali pa v nemškem in francoskem in madjarskem jeziku. Uradni in poslovni jezik vseh c. kr. osrednjih oblastij je v notranjem poslovanju in v vnanjem občevanju le nemški. Notranji službeni ali uradni jezik vseh c. kr. oblastij je izimši Galicijo in južno Tirolsko le nemški, kajti v Dalmaciji je za vlade Jovanovića nemščina postalo zelo imenitna in čim dalje tem bolj razširjena. Službeni jezik naše vojske, ne izimši niti brambovcev, je nemški. Cesarski dvor, vsi člani cesarske obitelji so nemškega rodu in mišljenja. Ministri, izimši trojico, so Nemci in najvišji uradniki v ministerstvih, v centralnih uradih na Dunaji, kakor tudi v kronovinah so večinoma Nemci. Akademija znanostij na Dunaji, petero vseučilišč, štiri višja tehnična učilišča, visoka šola za kulturo zemljišč, dve akademiji umetelnosti, veliko trgovskih učilnic, na stotine obrtnih šol, gimnazij, realk, in ljudskih šol, je ravno toliko dokazov, da se pravice Nemcem niti za las ne kratijo. Vsak javni uradnik zmožen je nemškega jezika, plemstvo je z malimi izjemami mej Čehi in Poljaki le nemško, vse železnice vsa večja podjetja so v nemških rokah in v socialnem življenju čuje se toliko tega zatiranega jezika, da bi se skoro trdilo, da jih mej petimi Nemci šest nemški govori.

Kako pohleven in skromen je nasproti delokrog slovenščini! Takoj na prvej stopinji jo že povsod zavračajo in nesmo še toliko napredovali, da bi se nam izdaval tiskovine slovenske, kjer jih zahtevamo. Smešno, jako smešno je, da je državna uprava omissila in tiskala vsakeršne slovenske tiskovine, da se pa slednje neso razposlale, temveč leže dobro shranjene v varnih zalogah. Na poštah in pri brzojavnih uradih rabijo se skoro večinoma nemške tiskovine in le izjemoma uraduje se slovenski, kar pa je zasluga dotičnega domoljubnega uradnika, nikakor pa ne poštnega vodstva.

Zaradi tiskovin se je že mnogo pisalo in govorilo, a do zdaj bilo bi vse zaman, kajti gotovi smo, da še jako veliko sodnij nema niti jedne tiskovine in da so sodnije, ki slovenske tiskovine dejanski rabijo, še precej redke. Nečemo v tej zadevi nositi vode v Savo, ker je pritoževanje že bilo dovolj. Če je že pri tiskovinah tako trda, je naravno, da je v drugih ozirih še slabše in ne samo, da se nič na bolje ne obrača, temveč da se v zadnji čas opaža, da je skoro od dneva do dneva slabše.

Ne dovolj, da nam uradni listi ravnopravnost kar meni nič tebi nič odrekajo, češ, saj ni izvedljiva, ker uradniki neso jezika zmožni — a ne povedo, zakaj so stoprav **letos** zasledili to tajnost — opažamo dan na dan čudna znamenja, po katerih bi se smelo soditi, da je od zgoraj doli dana parola, tlačiti in dušiti narodno zavest in sploh skrbeti in delati na to, da slovenska drevesa ne porasto previsoko. To je tudi uzrok, da živimo ob samih obljubah in tolažbah, da ga ni napredka, ne pridobitve, ni na tem ni na onem polji, da ni pravega upanja, da bi se obrnilo na bolje, ker v merodajnih krogih nedostaje resne volje in prave skrbljivosti za nas in za naše potrebe.

Če pogledamo pri drugih narodih avstrijskih na bogato obloženo mizo, mora se nam skoro mlo storiti, ko primerjamo, kako uborno je pri nas skrbjeno, kako vsaka najmanjša koncesija prouzroči toliko napora, kakor kako Sisifovo delo. Res, da je Poljakov in Čehov po številu več nego nas, da so važnej, da imajo svoje mnogobrojno plemstvo, svoje slavne rodbine in po teh zveze in upliv v visokih krogih, a država in vlada ima vender vsem narodnostim nasproti jednake dolžnosti treba tedaj, da je vsem nasproti jednako pravična in skrbna, ker ima vsak državljani pravico, zahtevati, da se mu štiti imetek in življenje, tedaj tudi njegovo svojstvo, njegova individualiteta.

Pri budgetnej debati imeli bodo naši poslanci zopet priliko razkriti naše žalostne odnošaje, katerim v Avstriji ni nikjer kaj podobnega. Pri budgetnej debati naj tedaj poprimejo za besedo in razložijo, da nemštvo pri nas ni zatirano, v nikakej nevarnosti, da pa pač nemštvo zatira sloven-

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

VI. Poglavje.

Vsprejem.

(Dalje.)

— Zakaj ste pa bili zadovoljni s takimi pogoji? — opomnil je Serebrjani.

— Kaj praviš, knez? Ali je mari mogoče ukazovati carju? Ali on ni od Boga?

— Res je od Boga. Pa saj je sam govoril z vami? Zakaj mu pa neste povedali, da nečete opričine?

— A, da bi zopet odšel? Kaj bi bilo potem? Ostali bi brez vladarja, kali? Kaj bi rekel k temu narod?

Serebrjani se je zamislil.

— Prav praviš, — rekel je po kratkem molčanju, — brez vladarja ne moremo biti. Kaj pa zdaj čakate? Zakaj mu ne poveste, da gine dežela od opričine? Zakaj gledate vse mirno in molčite?

— Jaz ne molčim, knez, — odgovoril je po-

nosno Morozov. — Jaz nikdar nesem skrival svojih mislij; zato sem pa tudi zdaj prišel ob carsko milost. Če me pokliče car k sebi, jaz ne bodem molčal, samo, da me nikdar poklicati neče. Našincev ni več v njegovem obližji. Pomisli, s kakimi ljudmi se je obdal. Ali so morda kaki stari rodovi okrog njega? Ne, nobenega starega rodu, samo trdi kmetje, kakršnih bi naši predniki še za hlapce ne bili hoteli. Le poglej jih: Basmanova, oče in sin, od katerih ne vem, kateri je gnusnejši; Maljuta Skuratov, ki je prav mesar ali pa divja zver, vedno je obrizgan s krvjo; Vaška Grjaznoj, kateremu ni ničesar preveč ostudno! Boris Godunov, — ta bi prodal očeta in mater in še celo otroke svoje, da bi se le višje popel. Plemenitega rodu je samo Afanasij Vjazemski. Omadeževal je sebe in nas vse ta hudobnež. Pa kaj se on meni za to!

Morozov je mahnil z roko, druge misli blodile so starcu po glavi. Zamislil se je tudi Serebrjani. Premišljeval je, kako se je spremenil car, in pozabil je razmere, v katere ga je postavila osoda k Morozovu.

Vzlic pogovarjanju silil ga je Družina Andrevič z raznimi jedmi: s pečenko, raznimi juhami, ribjimi pastetami, v jesihu pripravljenim mesom in

z raznovrstnimi drugimi mrzlimi jedili. Ko so postavili predenj razne pijače, nalil je Morozov dva kozarca malvazije, sebi in knezu, ustal je izza mize, vrgel je nazaj svoje lase, ki so bili znamenje carske nemilosti, ter je rekel, visoko vzdignivši svoj kozarec:

— Na zdravje velikega carja našega, Ivana Vasiljeviča.

— Razsvetli ga Bog, odpri mu oči! — odgovoril je Serebrjani, spraznivši svoj kozarec, ter oba sta se prekrizala.

Helena se ni nič prikazala mej kosilom, in tudi ni bila zraven pri pogovoru obeh bojarjev.

Mnogo je govoril Morozov o vladnih zadevah, o napadanju Krimcev na rusko zemljo, povpraševal je Serebrjanega o litovske vojni, obsojeval je Kurškega, ki jo je potegnil h kralju. Knez mu je odgovarjal na vsa vprašanja, nazadnje mu je povedal, kako se je sprl z opričniki v vasi Medvedovki, kako se prepiral z njimi v Moskvi, in kako je srečal blaženega, a ni se predrznil omeniti nejasnih besed poslednjega.

Morozov ga je poslušal z veliko pazljivostjo.

— To je slabo, knez, — rekel je in podrgnil se je z roko po čelu — jako slabo. Da so ropali v

ščino in to dosledno in sistematično, da je sploh skrajni čas, da se kaj stori za ravnopravnost in tako izvede vsaj jedna mrvica programa sedanje vlade in reši že davno zastavljena beseda in večkrat ponovljena obljuba.

O zadevi Kaminskega.

Na Dunaji 23. februarija.

Ko je prvokrat bruhnila na površje javnega mnenja ta aféra, čitali smo v vseh nemško-židovskih listih jako obširne članke, v katerih je Abraham obrezani zarod v vsakovrstnih varijantah izrazil svoje začudenje, da se kaj takega sploh more dogoditi. Vsi čifutski mladeniči bili so raz sebe nad tako nečuvno podlostjo in podkupljivostjo in zahtevali so unisono najskrajnejša sredstva. To trajalo pa je samo par dnij. H krati utihnilo je vse kokedakanje po listih, aféra Kaminskega je zaspala, kakor marsikatera druga in marsikdo izmed naših čitateljev ne pogršel bi je več, da je ni državnega zbora „enfant terrible“, vitez Schönerer zopet poklical na dnevni red.

Vitez Schönerer kot divjak ima svoje zasobno polje, svoje posebno področje, na katerem se mu sicer ni bati tekmeča, kajti njegov smoter je in ostane škandal. A v predstojemem slučaju moramo mu izreči priznanje. Sprožil je vprašanje, ki bi sicer morebiti še dolgo spalo spanje pravičnega, kajti niti desnica niti levica neste do sedaj kazali posebnega zanimanja v tem vprašanju. A ko je Schönerer stavil vprašanje: Kaj pa se vari v tajnej kuhinji, katerej se pravi: Aféra Kaminski? moral se je naposled dati odgovor. In grof Clam Martinic povedal je, da je dotični odbor izvolil dva poročevalca. Prvi je svoje poročilo že dogotovil, drugi poročevalec dr. Kopp pa še ne. Članom odbora bilo bi jako ljubo, da je ta stvar že dognana.

Kriv zavlačenju je tedaj jedini dr. Kopp. Lahka si mislimo, kako hudo more biti pri srci dru, Koppu, kajti ako hoče sestaviti svoje poročilo le nekoliko stvarno, le nekoliko objektivno, rezati mu je v lastno meso in to brez usmiljenja. To pa nikar tako.

Javna tajnost je namreč in Schönerer je v zbornici v 22. dan t. m. na ravnost omenil, da je velik delež tolikrat imenovane provizije v znesku 600.000 gld., za katere je bil Kaminski po svojej lastnej trditvi osleparjen — bil razdeljen mej razne Dunajske časopise in nekatere važneje časnike v glavnih mestih izven Dunaja. Ti gospodje časnikarji, ki so dobili svoje tisočake, bili so tudi poklicani k preiskovalnej sodnji, a akoravno so bili nekateri listi imenovani in prejeti zneski objavljeni, vendar še nikdar neste čitali nobenega „dementi“ v tej zadevi.

Velike važnosti za javno moralo bi bilo, da se objavijo vsi ti podkupljivi časopisi, da bi se vedelo, kako daleč sega podkupljivost in se tako našlo merilo za vrednost in verodostojnost tega ali onega časopisa. Ravno tako važno bi bilo, da se navedo vse osebe, ki so bile v tej zadevi podmitene, a iz raznih uzrokov k preiskovalnemu sodniku neso bile pozvane, katerih imena so dobila zaščito pod plaščem „kršanske ljubezni“, ali kako naj bi se reklo.

tej vasi, to ni nič čudnega: kajti vas je moja, a kar je, v nemilost palega bojarja, to sme vsakdo ropati. Taka je njih navada, kar morejo, vzemó, kar pa ne pa pokončajo z ognjem, živino pa pobijajo. Tudi blaženega jaz poznam. Božji človek je. On ni samo tebe imenoval po imenu, ko te je videl prvi pot; a vsakega skoz in skoz pregleda. Njega se še car boji. Kolikokrat je že očital krivice Ivanu Vasiljeviču v obraz. Ko bi bilo več takih svetih ljudij, ne bilo bi opričine. Povej mi knez, — nadaljeval je bojar, — kdaj misliš pozdraviti carja?

— Jutri, ko se bode naredil dan — in pride carska milost iz spalnice.

— Kaj, knez? — Zdaj se že mrači, a ti moraš še prehoditi več nego sto vrst.

— Kako? Mari carja ni v Kremli?

— Ne, knez. Razsrdili smo Boga, zapustil nas je car, vrnil se v Aleksandrovo slobodo.

— Če je tako, oprost, bojar, treba mi bo hiteti. Jaz še nesem bil doma. Zdaj hočem malo pogledati tja, a ko se jutri zdani, odpravim se v slobodo.

— Ne hodi tja, knez!

— Zakaj ne, bojar?

— Varuj svojo glavo, Nikita Romanovič!

Samo s takim objavljenjem in primerno strogozostjo bi se omejilo razširjevanje kužne korupcije in podmitljivosti, vsled katerega boleha naša država in sploh človeška družba. Saj vendar nihče zanikaval ne bode, da ni na Dunaji možno nobeno podjetje, nobena kupčija, da bi se že naprej ne žrtvala znatna vsota za reklamo in naklonjenost listov in nekaterih že določenih oseb in organov.

To velja celo o vseh finančnih podjetjih države same, iz tega se more izvajati, da je vsak finančni minister kolikor toliko zavisen od denarstvenih mogotcev in se teh mrež ne more oprostiti. Ta razvada, ta mej finančnimi baroni nekako neizogibni običaj, daje tej korupciji nekak značaj pravilnosti. S tem pa še nikakor ni rečeno, da država sama, da minister financ sam podmituje, podkupa. Tega nikakor ne. A država, oziroma finančni minister primoran je pri „obstoječih razmerah“ oddajati to ali ono posojilo temu ali onemu zavodu, slednji pa podmituje in plačuje reklamo, imenoma na svojo škodo, v resnici pa na račun države, od katere je že z ozirom na take stroške toliko ceneje prevzel dotično izdaje.

Temu kvarnemu stanju more odpomoči jedino le državni zbor, ako se v tej zadevi resnobno postavi na noge. Od časnikov ni ničesar pričakovati, vsi so od raznih bank in železnice že podkupljeni in menda ga zdaj ni več na Dunaji dnevnika, ki bi ne dobival na leto od raznih bank in železnice na tisoče znašajoče podpore samo za to, da — molči. —

Po Schönerer-ji sprožena aféra Kaminskega naj bi bil poslanec brez razlike strankarskega stališča povod, da se vse umazanosti spravijo na dan, da občinstvo sprevidi, kaki so junaci, ki delajo javno mnenje in za zahtevano vsoto preminjajo nazore in mišljenje ter pišejo danes pro, jutri contra, po jutranjem pa, ko je denar že v žepu, pa dosledno molče in se ne brigajo več za še tako kričeč slučaj, — da se vsaj nekoliko zapreči korupcija ter daje duška prepotrebnej javnej morali.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. februarija.

V soboto je poročal dr. Tonkli v budgetnem odseku **državnega zbora** o soli, in pri tej priliki vprašal vlado, kdaj bo izvesti sledeči resoluciji, kateri sti se že lani stavili v državnem zboru: 1. Vlada naj začne dogovarjanja z ogersko vladjo zastran znižanja cene soli, in o uspehu teh dogovorov poroča zbornici poslancev. 2. Vlada naj začne pogajati se z ogersko vladjo zaradi narejanja živinske soli. Dunajevski je odgovoril, da se, kar se tiče prve resolucije, ne da nič doseči, dokler ne preteče sedanja carinska in trgovinska pogodba. Za napravo neke nove dobre živinske soli se pa že delajo poskusi. Poslanec dr. Beer je nato predlagal, da naj odsek izjavi vladi svojo zadovoljnost z odgovorom, tikajočim se druge resolucije, čemur odsek pritrdi. Ta odsek je sedaj končal svoje delovanje. Generalno poročilo, katerega izdelava grof Henrik Clam Martinic, se bode v petek ali pa v soboto predložilo odseku. V zbornici se pa konci prihodnjega tedna začne budgetna debata. Do tedaj bode pa vlada predložila predlogo o budgetnem provizorji do konca aprila.

— Življenje je v božjih rokah, kar je namenjeno, to bode.

— Poslušaj me, Nikita Romanovič. Ti si morda že zgubil mene iz spomina, a jaz sem te že poznal, ko si bil še otrok. Tvoj pokojni oče živel je z menoj v najboljšem prijateljstvu. Umrli je on, Bog mu daj nebesa; zdaj nemaš nikogar, da bi ti kaj pomagal ali svetoval; tvoja osoda ni zavidna, Bog ve, da ne! Če pojdeš v slobodo, po tebi je, knez, zgubil bodeš glavo.

— Kaj, bojar, mi je že tako namenjeno.

— Nikita, ostani pri meni, jaz te bodem varoval. Nikdo te ne bode našel, moji hlapci te ne bodo izdali, živel bodeš v mojej hiši, kakor moj lastni sin.

— Bojar, pomisli, kaj si sam govoril o Kurbskem. Ne spodobi se ruskemu bojarju, skrivati se carju.

— Nikita Romanovič, Kurbski je — izdajalec. On jo je potegnil k carjevemu sovražniku; a kaj sem pa jaz? Ali sem jaz mari tudi carjev sovražnik?

— Odpusti, bojar, odpusti mi to nepremišljeno besedo, pa kar nam je namenjeno, temu ne odidemo!

Poljski klub sklenil je siliti na to, da se hitro izvede decentralizacija železnic, ter ostati v vsem pri svojih prvih zahtevanjih. Izvolil je posebni komitet, ki ima delati na to, da se v tem obziru, kolikor je moč ustreže poljskim željam, in objaviti vladi, da Poljaki v tem vprašanju neso nič pripravljeni odjenjati.

Ogerska ministra grofa Szapary-ja in grofa Szechenyi-ja, ki sta bila na Dunaji, vsprejel je v soboto cesarjevič naslednik. V nedeljo je grof Szapary pri avdijenci predložil cesarju finančni zakon za sankcijo. Grof Szapary ostal je še včeraj na Dunaji, trgovinski minister se je pa že v nedeljo vrnil v Pešto. — Na Ogorskem so se že začele priprave za prihodnje volitve v državni zbor. Sklicujejo se že volilni zbori in stavijo se kandidati. Zlasti opozicija je jako delalna.

Vnanje države.

Kakor je Norddeutsche All. Ztg. izvedela iz Belegagrada, se **srbska** skupščina ne bode tako hitro sklicala, kakor je to nameravalo Krističevo ministerstvo. Treba je poprej predelati predloge zakonov, ki se bodo predložile zbornici, kajti take ne ugajajo naprednjakom, kakeršne je izdelalo Krističevo ministerstvo.

V „National Zeitung“ piše se iz Dunaja, da je premeščenje poslanike Orlova v Berlin zgodilo se popolnem iz **ruske** inicijative, kakor se je sploh Rusija le iz lastne volje približala Nemčiji. Misija kneza Dolgorukega v Friedrichsrube je le posledica te spremene ruske politike. Ruska politika obrnila je svoje oči na drugo stran. To jasno kaže zavojevanje Merva. V petek odpotovala je iz Petrograda deputacija vitezov reda sv. Jurija, ki pojde pod vodstvom velikega kneza Mihaela čestitat carju Viljemu. Govori se, da so pri tej deputaciji tudi general Gurko, poveljnik gardinega kora, generalni lieutenant grof Šuvalov in poveljnik jednega gardinega polka. — Širi se sedaj govorica, da se tudi pomladi ali po leti snideta nemški cesar in ruski car. Temu snidenju sedaj ni sicer nobene politične zapreke, vendar se še zdaj ne ve, če se obistini. — Ruski listi večidel trdijo, da premeščenje kneza Orlova v Berlin ne pomenja nikake alijance z Nemčijo, pa tudi nikake mržnje proti Franciji. Tako pravi Nov. Vremja, da se je s tem hotelo le malo ustreči Berolinskim diplomatskim krogom. Knez Orlov združuje v sebi dobre lastnosti in prednosti novejših diplomacij; zlasti se odlikuje z odkritosrčnostjo in energijo, kateri dve lastnosti sti tudi lastni nemškemu kancelarju. Tak moč mora ravno ugajati knezu Bismarcku. . . . Za kako mržnjo so to premeščenje diplomatov ne sme smatrati. Rusija nema nikakega povoda razdirati dobrih razmer s Francijo. Naloga Rusije je sedaj samo v vsem odločilnim krogom v Evropi pokazati vrednost ruskega prijateljsstva. Evropske države morajo spoznati miroljubnost Rusije. Sicer je pa ladije sežgati vedno slaba diplomatska taktika, zlasti sedaj bi za Rusijo ne bila dobra. . . . Rusija se ničesar ne zaveže in si ohrani svobodno postopanje. Vsi dogovori mej Rusijo in Nemčijo imajo samo namen sporazumeti se v nekaterih važnih vprašanjih in tako se izogniti kakemu nesporazumljenju.

Francoske čete se dobro koncentrirajo v Tonkingu. Došlo je že 4500 vojakov podkrepljenja, drugi so pa še na potu. Konci tega meseca imel bode že general Millot 12000 najboljših vojakov in začel pripravljati se za naskok na Bac Ninh. To mesto bodo pa Francozi napali 7. ali 8. prihodnjega meseca. Napad se bode vršil od dveh strani, in sicer od Ha Noi ja, kjer stoji general Millot in od Haidzunga, kjer ima postavljene svoje vojake general Negrier. Misli se, da so Kitajci ostavili Bac Ninh, in da bodo to mesto branili samo Anamiti in črni prapori.

— Ce ti, dragi Nikita, ostaneš nekaj časa pri meni, mine morda carska jeza, in posrečilo se bo morebiti nama z velečastitim metropolitom poravnati vašo stvar; če pa zdaj prideš, bo pa, kakor bi smolo vrgel v ogenj.

— Naše življenje je v božjih rokah, bojar. In ne smemo se truditi podaljšati je proti božjej volji. Zahvaljujem se za kruh in sol — pristavil je Serebrjani ustajaje, — zahvaljujem se za prijaznost, pri teh besedah se je nehote malo stresel, jaz pojdem. Z Bogom, Družina Andrejevič!

Morozov ga je pogledal z žalostnim sočuvstvom, pa videlo se mu je, da je v dnu svojega srca odobral njegov postopek, da bi on tudi ravno tako ravnal, ko bi bil na njegovem mestu.

— Božji blagoslov naj te spremlja, Nikita Romanovič! — rekel je on ustajajoč s klopi in objemajoč kneza, — da bi le Bog potolažil carsko jezo, da se ti vrneš nepoškodovan, kakor otrok iz plameneče peči, da te jaz zopet objamem, kakor te zdaj objemljem, iz vsega srca, iz vse duše.

Pregovor pravi: pešca izpremijo do vrat, konjika do konja. Knez in bojar sta se ločila na vežinem pragu. Bilo je že temno. Ko je jezdil ob plotu, zagledal je Serebrjani na vrtu belo obleko.

Volitve v španjsko zbornico bodo 10. maja. V začetku junija se bode sklicala zbornica, in bode debatirala o adresi, s katero se bode odgovorilo na prestolni govor, in vzela na znanje budget, o katerem se pa ne bode razgovarjalo; potem se bode pa odložilo zborovanje.

Izpraznenje Kartuma se je že ne povelje angleškega generala Gordona pričelo. Vse egiptovske čete odrinje iz Kartuma, polkovnik Coetlogon in Ibrahim-paša sta že naprej odpotovala, da vse priredita, kar je potreba. Samo sudanske čete ostanejo, kakor posadka v Kartumu. Gordon upa, da bode pomiril Sudan, ne da bi bilo treba jednega puškega strela. Njegov upliv je neki velikanski. Pri reviziji je zasledil je razne zlorabe, potem je izpustil jetnike, in prizadeva se povsod pravici pridobiti veljavo. V nekem pismu polkovniku Coetlogonu izjavil je general Gordon svoje mnenje o položaji v Egiptu. „Jaz mislim“, rekel je, „da je ni nikake nevarnosti za Kartum. Jaz mislim, da je v Kartumu ravno tako varno, kakor v Kajiri. Vaše vojaške usluge so tukaj nepotrebne. Jaz sem tega mnenja, da temu kraju ni grozila nevarnost od kakga vnanjega sovražnika, a le od mestnega prebivalstva, katero je mučilo slabo vladanje Hussein-paše, ter je bilo zato razdraženo. Zagotovljeni bodite, da bode tu tako varno, kakor v Kensingtonskem parku, kadar jaz zopet ostavim ta kraj.“ Gordon-paša opravičuje svojo naredbo, ki dovoljuje robstvo s tem, da z ločitvijo Sudana od Egipta, tam izgube vsi egiptovski zakoni veljavo.

Nubijske čete v Suakimu so se ustavile, da se nečije ukrcati v Trinkidat rekoč, da njih krogle ne morejo prodreti ščitov, ki jih imajo ustaši in njih tudi ni treba v Trinkidatu, ker je tam dovolj angleških vojakov. — Kakor novejša poročila poročajo, je Suakim v velikej nevarnosti, od kar so odšle mnoge angleške čete v Trinkidat. Daljše prodiranje proti sovražniku se jako počasi vrši, ker manjka topničarstva in drugih potrebnih priprav. Na zamorske čete se pa tudi ni zanašati. V Trinkidat prišlo je 4300 angleških vojakov; sovražnik se tam prikazuje od vseh strani, njega sila se ceni na kakih 12.000 mož. — Osman Digma ima svoje čete zbrane pri Eltebu, in angleška vojska se je napotila tja, da ga prežene od tam. Sploh je položaj sedaj jako resen.

Dopisi.

Iz Pulja 25. februarja. [Izv. dop.] Pretečeno soboto so priredili nekateri tukaj bivajočih Slovanov v lepi dvorani restavracije „all, Apollo“ plesno zabavo, katera se je tako povoljno izvršila, da sme osnovalni odbor popolnem zadovoljen biti.

Mnogobrojna udeležitev in živahna, neprisiljena zabava — plesalo se je do ranega jutra s posebno neutrudljivostjo — sti nam v dokaz, da je odbor pravi pot krenil. O izvršitvi zabave se je čul le glas pohvale in priznanja, tudi od neslovanke strani.

Ta večer nam je dokaz, da tudi v Pulji mi Slovani nismo kar si bodi!

In tu se mi vrivajo razne misli. Kaj naj bi ne bil ravno vspeh tega večera jasen migljaj tukajšni Čitalnici? Kar se je posamičnim tako dobro obneslo, naj bi znabiti bilo društvu nemogoče? Ne, ne, vse, vse je mogoče, le resno hoteti je treba. Sloveaci kažejo povsod nek poseben organizatoričen talent za priredjenje veselice in slavnostij, in tudi pri nas bo šlo, če hočete. Čitalnica, katera se je itak začela zadnje čase nekoliko bolj gibati, naj se poprime z vso energijo dela in le potem bode v resnici iz-

Srce mu je poskočilo. Ustavil je konja. K plotu prišla je Helena.

— Knez, — rekla je šepetajoč, — slišala sem tvoj pogovor z Družino Andrejevičem, ti greš v slobodo! Moj Bog, ti greš v smrt!

— Helena Dmitrijevna! Če mi je to namenil Bog, usmrtil me bode car. Našel nesem veselja, ko sem se vrnil v svojo domovino, Bog mi ni namenil sreče, ti me nesi počakala, Helena Dmitrijevna! Morebiti me že ravno zdaj potrebuje božja volja.

— Knez, mučili te bodo! Groza me je misliti na to! — Moj Bog, ali se ti je življenje že tako pristudilo?

— Kaj mi je za življenje? — rekel je on in mahnil z roko.

— Presveta mati božja! — Če se že sebe nečeš usmiliti, usmili se vsaj mene! Usmili se mene, Nikita Romanovič! Spomni se, da si me ljubil!

Mesec se je prikazal izza oblakov. Helenin obraz, njen z biseri obsut kokošnik, ovratni kinč, demantni uhani in njene oči, polne solz, lesketale so se s čudnim bleskom. Plakala je Helena, pa bila je pripravljena, takoj obrisati solze in zasmejati se. Jedna sama kneževa beseda spreobrnila bi

vrševala svojo misijo v prid sveti slovanski stvari. Ona naj se vspne na častno mesto mej tukajšnjimi društvu, da bode imponirala tudi protivnikom; in, kakor znano, razorožimo protivnika najbolje s tem, ako ga prisilimo, da nas spoštuje.

Toraj korajža velja!

Domače stvari.

— (Iz Celja) se nam piše 25. t. m.: Nemila osoda. Prejšnji župan Novomeški (Rudolfovo) g. Kmetič je imel tukaj poroko dne 12. t. m. ter se je semkaj preselil. Kmalu potem je pa obolel in žalibog umrl v nedeljo. Danes pa je bil sijajen pogreb njegov, mnogo vencev, najlepši tisti, katerega je „Novo Mesto“ poslalo svojemu prejšnjemu županu! Celjski Slovencei obžalujejo to smrt temveč, ker se tukaj narodnjaki jako redko naletavajo.

— (Spomenico društva „Edinosti“) izročil je poslanec Nabergoj pretekli petek ministerskemu predsedniku grofu Taaffe-ju. Spomenica došla je še o pravem času in se je nameravano imenovanje dra. Flappa, škofom v Poreči odložilo, morebiti celo popolnem ustavilo. Flappa so jako toplo priporočali škof dr. Zorn in škof dr. Glavina, pa grof Coronini.

— (Nemška omika v Ljubljanski kazini.) Minuli teden imelo je društvo „Alpenverein“, katerega posebno protežira oče Dežman, v kazinskem salonu ples. Mej zabavo prišlo je do zaušnic mej znanim krojačem g. Wittom in uradnikom tabačne fabrike g. Weighoferjem. Pozneje so se „omikani“ gospodje zopet pobotali. Mi tega novega dokaza nemške omike ne bi omenjali, a ker ljubljanski butelj molči, moramo to zabeležiti, da se konstatuje, kako „fiu ton“ vlada v krogih, kjer sta zastopana intelgencija in kapital. Da bi se v kakem slovenskem društvu le srpo spogledali, ali če se kmetski fantje sporeko, se že telegrafuje in pisari o „slovenische Rohheit“ na vse strani. Se ve da, v kazini so se pa topli le „omikani“ Nemci. „Ja Bauer, das ist was anderes!“

— (Milosrdnih nemilosrdnost.) Zopet smo primorani pod to rubriko objaviti dogodek, ki glasno trobenta, da je marsikaj gnilega v zavodu „usmiljenih sestrá“, katerim so v „Collegium Marianum“ izročena uboga deca. Izpovedati moramo, da nas v tej zadevi ne navdihuje ni najmanjša strast, da sploh senačna poročila neso naš posel, da pa živo čutimo dolžnost, grajati in ožigosati nedostatke in prestopke, ki so kvarni javnej nravi in sploh neso v soglasji z našo dōbo. Slučaj pa, o katerem nam je danes govoriti, je naslednji: Na Sv. Petra predmestji biva v Resljevih ulicah udova in mati četverih otrok v kolibi, katero si je postavila na prostoru, ki so jej ga blagodušno prepustili pokojnega zdravnika Kosa dediči. Ta vdova, z imenom Grehota, ima 6letnega sina, katerega je vsled velike bede srečno spravila v sirotišče, meneč, da je ondi v varnem zavetji. A sirotišče bilo je pretepališče in Grehotin sin bil je pretepan po „notah“, vrhu tega se mu je prepovedalo obiskati svojo mater. V nemilosrdnosti odlikovala se je osobito „sestra Avgustina“, tako da sta se mali Grehota in njegov vrstnik, z imenom baron, zmenila, da ujeta v Šiško k nekemu znancu in se ne vrneta več.

bila njeno žalost v neizmerno veselje. Pozabila je svojega moža, pozabila je vso previdnost. Serebrjani čital je v njenih očeh tako ljubezen, tako žalost, pa je nehoté že omahoval. Sreča bila je zanj zgubljena. Imel jo je drugi, pa ona je še vedno njega ljubila, samo njega, Serebrjanega. Zakaj ne bi ostal, zakaj ne bi odložil pota v slobodo? Mari ga ni prosil sam Morozov?

Tako je mislil knez in očarovalne podobe risala je njegova domišljija, pa čuvstvo časti, ki je bilo zaspalo v njem, se je na mah zopet prebudilo.

„Ne,“ mislil si je on, „ali bi ne bilo sramotno, da bi jaz, četudi le z mislijo, žalil prijatelja svojega očeta! Samo hudobnež plačuje gostoljubje s prevaro, samo bojazljivec izogiblje se smrti.“

— Ali mari morem, da ne bi šel! — rekel je on odločno. — Ali je mogoče, da bi se jaz ogibal svojega carja, ko se pogubljajo najboljši ljudje. Z Bogom, Helena!

Te besede so se kakor nož zasadile v srce Heleni. V obupanji udarila je ob zemljo.

— Raztopi se pod menoj, mati vlažna zemlja! — jecljala je, — za me ni več prostora na širnem svetu! Sama se bodem umorila, otrovala se bodem.

Odšla sta res, a vrnila sta se in po strogem izpraševanju, sta li bila pri Grehotovej materi, bila sta odpeljana v klet, kjer ju je neki Cerer strašno pretepel. Mati Grehota, ki je vse to poizvedela, gre v sirotišče in zahteva, da se njeni sin odpusti, ker ga neče več pustiti v zavodu, kjer se njegovo zdravje uničuje. „Sestra Avgustina“ s to zahtevo popolnem zadovoljna, veli dečku, naj sleče svojo sedanjo obleko ter obleče staro, s katero je prišel v zavod. To se zgodi in deček gre pod streho po staro obleko. Mej tem pripelje se nekaj Ljubljanske gospode in da bi slednja ne videla plakajoče matere, reče jej „sestra Avgustina“: „Le idite, danes naj bo fant še tu, jutri ga že dobite“. Uboga mati odide domov, a blagodejnega spanja ni na njene trudne oči. Neprestano se jej usiljuje osoda njenega 6letnega sinka. Zadremlje, skuša spati, vse zaman, nemir matrnega srca ne preneha in ljubezen materna ne da jej miru. Obleče se in ob 9. uri zvečer hiti v „Collegium Marianum“, kjer se jej po dolgem trkanji odpre. „Kje je moj sin?“ kliče vznemirjena mati. „Pod streho ste ga poslali, ali je še tam?“ Strah preletel je milosrdnice, kajti ob visokih obiskih pozabile so na dečka. V raztrganej srajci čepel je ubogi deček na brunu pod streho, noge bile so mu že prezeble, in da ni bilo skrbne matere, gotovo bi bil čez noč zmrazil. Uboga mati vzela je sinka seboj, polnega golazni in zraščene na jednej strani, na drugej pa po tepeži otrpnenega. To so posledice novodobne vzgoje, katere nas Bog varuj! Tu pač treba boljšega nadzorstva in nekoliko strogosti!

— (V posnemanje.) V Beljaškej okolici je, kakor poroča „Mir“, Štebenski župan vsled deželnega predsednika svarilne okrožnice, razglasil in pribil naslednji oklic: „1. Prepovedano je, v gostilnicah, ki so blizu cerkve, ob nedeljah in praznikih mej božjo službo pijačo prodajati. 3. Ravno tako je ostro prepovedano, se po kmetskih hišah zbirati v ta namen, da bi pri povasnjah žganje pili. 3. Vsaka gostilna mora po noči ob postavnem času zaprta biti.“

— (Zaradi veleizdaje) prijeli so v Linzu, čevljarskega pomagača Karola Hubmayer-ja, rodom Ljubljancana, ter ga odposlali c. k. deželnej sodniji v Gradci. Tako poroča „Vaterland“.

— (Tepež in uboj.) V Kámenici pri Sv. Heleni so se fantje prošlo nedeljo zvečer jako hudo stekli. Poroča se nam, da je jeden ubit, a šest jih je težko poškodovanih. — Nekoliko več pameti!

— (V Podnartu) bi se bila 24. t. m. pripetila kmalu velika nesreča. Srečujoča se vlaka zavozila sta po nepaznosti stražnika na jeden in isti tir. Hladnokrvnosti strojevodjev zahvali se je, da se je izognilo veliki katastrofi, kajti ta dva sta ustavila vsak svoj vlak.

— (V Gorjah) je pustno nedeljo večer mlad fant M. S. s Fortune, družemu fantu, koji gaje na vaškem koritu stojé nagovoril, kam, da gre tako pozno, mesto odgovora zabodel svoj tolminski nož tako nesrečno v vrat, da mu je pri tej priči kri otekla. Kratkobesednega zločinca imajo orožniki že v pesteh.

— (Prehitro obešen.) V Peštanskih listih in v Agramerici bila je nedavno vest, da je rabelj Kozarek za obešanje Sekule dobil 100 gld. Ker

Dalje ne morem živeti, kakor ti, Nikita Romanovič! Jaz ljubim tebe bolj kakor svoje življenje, bolj kakor ves svet, jaz nikogar razen tebe ne ljubim in tudi ljubila ne bodem!

Srce je bolelo Serebrjanega. Hotel je tolažiti Heleno; pa ona je vedno glasneje plakala. Ljudje bi jo utegnili slišati, zapaziti kneza in povedati bojarju. Serebrjani je to dobro razumeli; da bi rešil Heleno, sklenil je hitro odtrgati se od nje.

— Z Bogom, Helena! zaklical je on: — z Bogom, duša moja, veselje mojih dni! Obriši si solze, Bog je milostljiv, morda se še vidiš!

Oblaki so zakrili mesec, veter je potresel lipove vrhove, in lepodiseče cvetje usipalo se je na kneza in Heleno. Zmajale so se stare veje, kakor bi hotele reči: za koga hočemo cveteti, za koga zeleneti! Zaman bosta propala vrl junak in ljubica njegova.

Ko se je Serebrjani poslednjikrat ozrl na Heleno, zagledal je za njo, sredi vrta, črno človeško podobo. Čudno se je to zdelo knezu, ali je kak sluga hodil po vrtu, ali je pa bil sam bojar Družina Andrejevič.

(Dalje prih.)

smo to vest tudi mi posneli, zdi se nam potrebno povedati, da ni popolnem istinita, kajti Sekula je še živ in še ne bode tako hitro obešen. Koza- rek je sicer res bil v Oseku, dobil je tudi v re- snici za pot plačanih 100 gld., a Sekulo še neso obsodili, marveč na svet veččakov odposlali so ga v blaznico v Stenjevec, kjer ga opazujejo.

— (Razpisano je mesto) pristava pri c. kr. okrožnej sodnji v Rudolfovem. Prošnje do 11. marca na predsedstvo okrožne sodnje v Rudol- fovem. — Razpisana je služba nadučitelja na dvo- razrednici v Košani. Plača 500 gold. Prednost daje se takim, ki so večji orglanja. Prošnje do 30. marca t. m. na okrajni šolski svet v Postojni.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 26. februarja. Po noči na Victorijinem kolodvoru v skladišču za blago močna eksplozija. Dva moža ranjena, nadstřešje raznešeno v vzduh, okna razbita, sosedna po- slojpa poškodovana. Uzrok eksploziji najbrže dinamit.

Spodnja zbornica. Vlada potrjuje, da se je Tokar udal, izjavlja da ni nobenega razloga, ustaviti marširanje vojakov v Trinkitat. Gra- ham dobil je napotek, naj mu bode glavna skrb varstvo Suakima, ki je najbolj v nevar- nosti.

Kajira 26. februarja. Poročilo iz Sua- kima: Zamorski vojaki so se uprli, ter pretili, da prestopijo k ustajnikom. Odpošljejo se v kratkem v Kajiro nazaj.

Razne vesti.

* (Najstariši žurnalista) dr. Bernstein umrl je pred par dnevi v Berlinu. Dosegel je za žurnalista redko starost 72 let. Bernstein uvel je takozvane politične uvodne članke v časopise. Po- skušal se je tudi kot novelist.

* (Sto let) je preteklo 18. dan t. m., odkar se je porodil Paganini, največji virtuos na gosli.

* (Društvo kneza Gagarina) priredilo je redno parobrodno plovo po spodnjem Dunavu, mej Rusijo, Bulgarsko, Rumunsko, Srbijo in Ogersko. Da more tekmovali z avstro-ogerskim podunavskim parobrodnim društvom, dobiva knez Gagarin redno državno podporo in tako bilo mu je možno, tarife postaviti za 30 % nižje, nego li so avstrijski. To je napravilo veliko pozornost v trgovskih krogih, ker je jasen migljaj, da je Rusiji namen s pomočjo Bulgarske in Rumunske potisniti Avstrijo v stran. Kakor čitamo v najnovejših brzojavkah, je knez Gagarin že naprosil rumunsko vladu, naj mu v glav- nih podunavskih mestih odkaže stajališča njegovim parobrodom.

* (Najstariša žena na svetu) je v Ru- siji v selu Ivanovskem. Žena ima 150 let, a še vse zobe ter opravlja ročna dela, vzlasti šivanje brez očal. Otrok imela je 20, od katerih jih živi samo še dvoje, sin star 70, in hčerka stara 90 let.

* (K trgovini z ženskami.) Ruska po- licija je v Odesi zaprla celo društvo zločinskih tr- govcov, ki so z zvižajo in s silo v Rusiji nabirali mlada dekleta in jih prodajali v turške hareme.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo po- tekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o prav- nem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Lek v dober kup. Bolujočim na želodec pripo- ročati so pristni „Moll-ovi Seidlitz-praški“, kateri imajo poleg nizke cene najboljši lekarski uspeh. Škatljica z navodilom uporabe 1 gld. a. v. Vsak dan jih razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njega varstveno znamko in podpisom. 1 (690—4)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
25. febr.	7. zjutraj	730-93 mm.	+ 4-0° C	sl. jvz.	obl.	3-20 mm.
	2. pop.	729-86 mm.	+ 10-4° C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	732-01 mm.	+ 3-8° C	sl. svz.	obl.	snega.

Srednja temperatura + 6-1°, za 5-5° nad normalom.

Dunajska borza

dné 26. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 65	kr.
Srebrna renta	80	60
Zlata renta	101	40
5% marcna renta	95	30
Akcije narodne banke	844	—
Kreditne akcije	307	—
London	121	50
Srebro	—	—
Napol.	—	60 1/2
C. kr. cekini	—	71
Nemške marke	59	25
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 123	25
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 171	80
4% avstr. zlata renta. davka prosta	101	30
Ogrska zlata renta 6%	121	90
„ „ 4%	90	30
„ „ 5%	87	90
5% štajerske zemljišč. od. rez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	60
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106	65
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	20
Kreditne srečke	100 gld. 173	25
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	115
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	236	25

Zahvala.

Za vse dokaze sočuvstva ob smrti mojega preljubljenega jedinca nepozabljivega sina

Josipa Milone-ta,

za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu in slednjič za mnoge darovane krasne vence izrekam svojo najtoplejšo zahvalo, kajti dokaz sočuvstva, ki ste ga meni v tem žalostnem času izkazali, bili so hla- dilna kaplja v strašno bolelost mojega srca.

Neutolažljiva mati

(125)

Marija Milone.

Poslano.

(15—4)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GLIESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i
želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Ženitvena ponudba.

Mlad, 27letni mož, čedne in prijetne postave, iz po- štene slovenske hiše, imajoč 900 gld. letne stalne plače, želi se seznaniti s pridno, pošteno, zalo Slovenko, najraje Ljubljanko, od 24—26 let staro, ki ima tudi nekoliko gotovine. Resne ponudbe s fotografijo pod šifro **G. N. M.** vsprejema upravištvu „Slovenskega Naroda“. (124—1)

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobro- dejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se do- kaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovrat- nejše želodčne bolezni. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatev pa jedino v lekarni **Cristo- letoletti v Gorici**. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy**, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—7)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s kate- rimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nima nobene moči in vrednosti.

Slamnike

vsake vrste razpošilja po nizkej ceni

Alojzij Škraber-jeva tovarna za slamnike
v Domžalah.

Uzorec, kakor naročnine pošljejo se takoj proti poštenu povzetju. (117—8)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva *Turgenjeva roman: NOV*. Preložil *M. Mälorrh*. Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal *dr. Ribič*. — Životopisje, spisal *Rajč Bož*. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal *Fr. Levstik*. — Telečja pečenka, novela, spisal *J. Jurčič*. — N. Machiavelli, spisal *dr. Ribič*. — Pisma iz Rusije, spisal *dr. Celestin*. — Trstivo z grozdem na Ruskem, spisal *dr. J. Vošnjak*. — Čegava bode, novelica, spisal *J. Ogrinc*. Velja 15 kr.

II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal *J. Jurčič*. Velja 25 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, fran- coski spisal *Viktor Cherbuliez*, poslovenil *Davorin Hostnik*. Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal *H. Revière*, poslovenil *Davorin Hostnik*. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal *E. Laboulaye*, poslo- venil *Davorin Hostnik*. Velja 15 kr.

Za vse 4 zvezke naj se priloži še 15 kr. poštnine, za po- samezne zvezke 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

Izumil!!!

Po neutrudljivih študijah se je **dr. pl. Ben-**
den-u posrečilo napraviti

pomado za lase,

o katerej se po vsej pravici trditi sme, da za- dostuje svojemu namenu. Po tej pomadi v kratkem času zrastejo gosti lasje in brada, ter je tudi dober pripomoček proti izpadanju las. **Izu- mitelj jamči za gotov uspeh.**

Cena lončku 2 gld.

Pristna se dobiva proti predpošiljavi zneska pri izumitelji samem, **dr. pl. Bendenu**, Prag, Salmgasse 7. (56—11)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo- lezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdeto sapo, napihne- nje, kislota podiranje, šči- panje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnilus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v že- lodci, preobloženje že- lodca z jedjo ali pljačo, črve, zoper bolezni na vra- nici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna **Gabriel Piccoli**, na dunajski cesti; lekarna **Josip Svoboda**, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna **Dom. Rizzoli**; lekarna **Josip Bergmann**. V Postojni: **Anton Leban**. V Go- rici: lekarna **A. de Gironcoli**. V Ajdovščini: lekarna **Michael Guglielmo**. V Celju: lekar **J. Kupferschmid**. V Kranju: lekar **Drag. Šavnik**. V Kamniku: lekar **Josip Močnik**. V Radov- ljici: lekar **A. Roblek**. V Sežani: lekar **Ph. Ritschel**. V Črnomlju: lekar **Ivan Blažek**. V Škofjeji Loki: lekar **Karol Fabiani**.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz- delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kap- ljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnena be- sede: *Echte Mariazeller Magentropfen* — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske ma- tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod- niško spravljen varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim zname- njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki ne- majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot po- narejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj takoj na- znani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—128)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.